

Menni, vagy letelepedni?

A Hindukus hegység ÉNY-i peremvidékén, megművelt földterületen, letelepedve éltek a jászok ősei, ie. 3100 előtt, laza nyelvi-, kulturális- és gazdasági kapcsolatban a környező népekkel, a Barata nemzetség főhatósága alatt. A nagy nemzetség két családja, a Kaurava és a Pándava sarjak hatalmi harcában a Kaurava seregek oldalán szálltak csatába a jász ősök Kuru mezőjén. A Pándava fivérek kivételével, a csata valamennyi résztvevője elesett. Ez az ütközet volt az emberiség ismert történelmének korszak váltó eseménye. A keleti gondolkodók ettől az időtől számítják, az emberiség erkölcsi és szellemi hanyatlását, mely napjainkban is tart. A jász ősök méltó családfők nélkül maradtak. Az eluralkodott örökös viaskodások elől, a Turáni alföldre húzódtak és erős fogadalmat tettek, hogy soha nem fognak letelepedni, kóborra (pusztai nomáddá) váltak, isz. XIV. szd-ig.

Az 5108 évvel ezelőtti Kuru mezei csata (ie. 3102. február 8.) idején, Krisna és bátyja Balarám -mint a Legfelsőbb alászállásai- a Barata nemzetség főhatósága alá tartozó területen tartózkodtak. Krisna a Pándava fivérek oldalán, kocsi-hajtóként részese volt a tízennyolcnapos ütközetnek, de nem harcolt. Balarám távol tartotta magát a csatától. A végzetes ütközet után, a jász ősi bölcs Jas, fölkereste a visszavonultan élő Balarámot és felvilágosítást kért; - Mi végre volt a rokonvér kiontása? - Balarám így kezdte Jas tanítását: - ami Kuru mezőjén történt - elrendezett dolog volt - letűnt dicső korok léte - elég volt sok rokonból - olyan idők jöttek soron - ami már nem dicsőít - ezt is meg kell lélni élni - hátha eszmél s föléri - csak föléri egyszer végre - nem ez az ő otthona - ezért kellett nemes időt - követni a botornak - Majd hosszan szólt a teljes igazságról. A kóborló jász elődök, a Jas útján kapott tanítást követve, évszázadokon át kerülték a letelepedést, a nézeteltéréseket, gondosan ügyelve tisztaságukra, míg megállt nem parancsolt a történelem a Kárpát medencében. Szabadságuk bevégeztetett.

„...mert világnak természete a változás - a megállás halál - de csak lassan - hogy látva láss - minden csodát...”

Az anyagi természetben az örökös változás uralkodik. Anyagelvű tudósok állítják, hogy az anyag természete a mozgás, és ha az abszolút 0 ° hőmérsékletre tudnánk lehűteni valamit, ott minden megállna – ergo; megszűnne az anyag.

Ha az anyagi részecskéknek a mozgás, az örökös változás az elrendezett természete, akkor az ilyen részekből felépülő fejlettebb szervezetek sem tehetnek mást. Amíg az élettelen részecskéknek elegendő a természet adta mozgási energia, addig az élő lények létének velejáró természete a születés – növekedés – öregedés – halál, majd hogy teljes legyen a körforgás, az újabb és újabb születés. A természetben; soha semmi nem vész el, csak átalakul. Miként az elhalt szervezetek elemi részei apró elemekre bomlanak, majd a természeti elrendezések folytán,

máshol, máshogy újra rendeződnek, akként az élő szervezetek is - megszületnek, anyagcserét végeznek létük fenntartásának biztosítására, - időnként előfordulnak bizonyos rendellenességek, megbetegszenek, - megöregszenek, elhasználódnak és - elhalnak. Ha csak egyszerű élő „gépek” volnánk, így folyhatna ez zavartalanul, míg világ a világ. De az ember-állat több egyszerű túlélő szerkezetnél, még ha gyakorta azt látjuk is, hogy az emberek többsége csak; anyagcserét folytat (eszik, iszik, ürít) – igyekszik megóvni testi épségét és létét – szaporodik – és pihen. Ennyi? Hát legtöbbször ennyi, csak ezeket a dolgokat igyekszünk mennél érdekesebbé, izgalmasabbá, élvezetesebbé tenni. Minél jobbakat enni, -inni. (Az egészséges ürítés élvezetét is csak akkor tudjuk meg, amikor valami nincs rendben. Gondoljunk csak egy jó vesekőre, vagy egy becsületes bélcsavarodásra. Meg ha valami ott jön ki, ahol bement!) Aztán ha már így van elrendezve, hogy a szaporodás első aktusa igen élmény-gazdag, hát gyakoroljuk – persze leginkább magáért az aktus örömeért. (Nem vagyunk mi nyulak!) Óvjuk létünket, hisz ha valami nincs kedvünkre, az kellemetlen, vagy talán fáj is. Ezért hát igyekszünk elkerülni a kényelmetlen fáradozásokat, leginkább ébren történő pihenés formájában, hisz este nem tudunk aludni, mert TV-t kell nézni! És ez így folyik napról napra, hétről hétre, és így tovább.

Azonban az ember nem gép, ami „örül” ha működhet, az embernek vágyai is vannak. Szeretne kellemes- és mennél kellemesebb érzéseket érezni, szeretne sok-sok- és mennél több javat birtokolni, szeretne mennél több-, ha lehet mindenkinek feletti hatalmat, és természetesen ezt -meg minden mást- mindenki tudja meg, tehát mennél nagyobb hírnevet. No itt már egyértelműen megérkeztünk az emberhez. Egy atom nem akar királyi lakomán, fölséges italokkal és ellentétes neműekkel, kéjes mámorban fetrengeni, (hisz az azonos töltésű részecskék taszítják egymást!), egy növény nem akar híres, vagy minden hatalom birtokosa lenni, egy állat nem kíván luxuskivitelű álmotuzásokat. Ilyenekre csak mi emberek vágyódunk, de bármi áron! Ha kell az életünk árán, ha kell a környezetünk épségének árán, minket nem zavar, ha kilyukad Földünk védőpajzsa, nem ha ihatatlanok és élettelenek lesznek a Föld vizei, nem ha elfogynak erdeink és nem lesz ami éltető oxigént volna képes készíteni az általunk fékezhetetlen mértékben eltüzelt anyagok okozta és kibocsátott gázokból...de mindez Föld Anyánkat cseppet sem zavarja. Őt még az sem zavarná, ha mi nem volnánk! Sőt! És mi mit tudnánk kezdeni nélküle?

Az emberi természet velejárója a társas lét -a magányba vonuló remetéket leszámítva- az emberek társas-ságban élnek. Ez természetes, hisz egyedül nehéz volna szaporodni, egyedül mit sem ér a gazdagság, egyedül ki előtt lehetnének híresek és egyedül csak önmagunk felett tudnánk uralkodni! (Ami tán nem is volna oktalanság!)

Nézzük csak meg röviden mit tesz az ember, ha társaságban egy helyt megtelepszik? El kezd berendezkedni. Mivel nem tud mindenkivel összebújni, hát szeretteivel búvik össze, mennél védettebb, minél biztonságosabbnak vélt helyen. Mivel a barlangok és a faodvak ideje lejárt, így marad a ház. Lehetőleg minél korszerűbb anyagokból, mármint ne, hogy abból ami körülöttünk van, hanem amit jó bonyolultan, jó környezetszennyezően, nagy-nagy erőfeszítésekkel gyárilag előállít(-ta)tunk. Csak, hogy azt nem adják ingyért! De hát honnan vegyünk ellenértéket? Hát cserére ajánljuk embertársainknak erőnket, képességeinket. Azután ha megvan a ház, azt télen fűtjük, nyáron hűtjük, a sok jó tiszta vizet belé vezetjük, azt jó alaposan összerondítjuk, azután had folyjék, amerre lát. Ja és este nem fekszünk le, hanem kivilágítjuk házainkat, utcáinkat, tereinket, nehogy már valaki pihenőre hajtsa fejét csendes éjhomályban. Mind-e közben kéne valamit, enni, netán inni is. Mít, honnan, miből? Hát, ha már összebújtunk és, hogy házainknak hely is legyen, akkor onnan kiértjük, majd feltüzeljük előbb a fát, azután a szenet, később a földgázt, meg az olajat és, hogy ezt az egész mindenséget működtetni, használni lehessen, hát csinálunk erőműveket, mozdonyokat, meg vaskohókat, utakat, hidakat, autókat és mindenki boldog lesz. Ja és e jó tiszta földön meg majd magától megterem a zöldség, meg a rántott csirkemell.

Most már tegyük félre ezt a tragikus tréfát és nézzük meg hogyan is gondolkodtak primitív őseink?

Legelőször is; ismertek mértéket! Leginkább szaporodásban, hisz ők tudták, hogy nem vagyunk mi nyulak! Azután, hogy volt bőségben hely, meg egészségesen működő természet, hát szépen óvatosan belé helyezkedtek. De csak vigyázva, ne hogy valamiben kárt tegyenek. Élő fát ki nem vágtak, vízbe bele nem piszkítottak. Addig maradtak egy helyben, amíg mindenből maradt a zavartalan élethez és nem égett ki a szekér alatt a gyp. Mivel lassan-lassan odébb álltak mindig, így nem kellett ház, kerítés, jószágtelep, biztosító és vagyonvédelem! A Nappal együtt fölkeltek, megáldották azt, hogy megpirkadt. Csipáikat kimosták a tókában, vagy a patakban és piszkukat oly szanaszét hagyták, hogy abból csak a természet húzott hasznót. Jártukban keltükben összeszedgették a beérett magokat, ehető leveleket, gumókat, terméseket és ha nem volt elég, hát húztak egyet a gatyamadzagon. Az emberi „szerkezet” úgy lett kitalálva, hogy bírja a váltakozást. Bírja a végtelen talpalást és a kellő pihenést, a jóllakást és az éhezést. Jól viseli a még egészséges enyhet s a melegséget, de nem rettent meg egy kis didergés, vagy jégverés sem. Ha embert kivesszünk teremtő természeti környezetéből, aszfalra tesszük és egyenletes hőmérsékletű, mindentől védett zárt térbe helyezzük, jó alaposan kifundált módon gyártott ennivalókkal rendszeresen megtöltjük, akkor a váltakozás csak idegrendszerében fog bekövetkezni, nevezetesen, hogy felmondja a szolgálatot. És a lényegről, a lélekről (lél-ről) még szó sem esett.

A jász ősök, mint az elrendezett természet szerves részei, olyan életteret és olyan életformát választottak maguknak -kellő bölcsességgel- ami embernek és tájnak egyaránt csak javát szolgálta. Nagy utat jártak be, Földi méreteken mégis kis helyen. Sokat bolyongtak, de el sosem szaporodtak. Föl semmit nem halmoztak, mindig mindenből csak annyit vettek el, ami testüket fönntartotta. Kevesen voltak, de hogy mindig legyenek, éppen elegen. Jártukban keltükben a bajokat elkerülték, időúrra panaszt nem vetettek, éltek csendben, rendben, bölcsességben, szeretetben. (szeretet = elvárásnélküliség!)

A jászok és őseik élettere a 40. és az 50. szélességi fokok (20. és 70. hosszúsági fokok) között, 0 és 150 m tengerszint feletti magasságban volt mindig. Azonos éghajlati-, földrajzi- és vízrajzi adottságok között, füves, ligetes- vízenyős- rét-legelő területeken, állandóan meg nem telepedve.

15 millió évvel ezelőtt, a Tethys óceán már összezsugorodott. Utódának a Paratethys-nek térsége a jász ősök tartózkodási területe. A Paratethys maradványai az Aral tó, a Kaszpi-, az Azovi-, a Fekete- és a Földközi tengerek. Az ősi vidék K-ról, a Fekete tengerig, már sosem került lefolyásos kapcsolatba az óceánokkal. Sajátos kontinentális éghajlatú egység.

Együtt volt jelen az állandóság és a változás. Állandó volt az ős bölcsesség és az okos hagyomány, mindig változott az élelem, a hely és a hol-lakás.

Az örökös kóbor élet ellenére a jász ősök kevéssé keveredtek. Mindig megőrizték génjeiket, régi hitüket, de köreikben is megvoltak a korra jellemző tagozódások; parasztok, kereskedők, vezetőik, gondolkodók. Mivel híven betartották ősbölcsüktől, a Jas-tól hagyományozott intelmeket, gondosan ügyeltek az élettér megengedte túlszaporodás elkerülésére. Kerülték a más népeket, megelőzték a nézeteltéréseket. Ahogy nem vettek át világias szokásokat, úgy nem törekedtek másokkal megosztani, vagy másokra erőltetni hitüket. Belátták, tudomásul vették és megvalósítva élték sorsukat. Lassú nyugatra húzódásuk okai részben a más népek türelmetlen, újra-újra túlszaporodó életvitele következtében bekövetkező élettérkeresése, másrészt a térség fokozatos kiszáradása miatt, a pusztai rét-legelő területek beszűkülése volt. Nem a jászok miatt csökkent az élettér!

Így hát mentek, míg mehettek, éltek hagyományosan, míg engedték s közben hosszabb rövidebb szövetségeket kötöttek állandó hadrafoghatóságukat igénylő szomszédos népekkel.

Mennének ők továbbra is, óvva, vigyázva Föld Anyánkat, őrizve és követve az ősbölcsességet, de a sorsuk rendelte földi terület megtelt. Más vidékre pedig, nem vágnak. Vége már a kóborlásnak.

Míg a szívük tiszta marad, Jas tudása velük halad, Isten megtartja a jászokat.

Befejezésül álljon itt egy turáni életkép úgy 4000-4500 évvel ez előttről:

fehérló

évről évre fölnevelték karámrudak közé tették félve óvva dédelgették év teltével elengedték	eljött a nap lakomára torra dalra adomákra egybegyültek új helyt egybe tátos állott be a körbe
mentek mentek ló nyomába nem hajtották nem volt vágta mentek mentek áron éren mezőn lápon ligetréten	beállott és égre nézett áldott tűzzel jót ígézett helyfoglaló szép paripa életével kegyet mutat
körbe körbe óvva védték farkas medvét elejtették évteltével bízva láttak felüthetnek új tanyákat	mutat áldozatot égnek égnek térnek és reménynek újabb év is eljő csendben senkivel sem verekedve
új tanyaként öreg sátrat áldozatra lakomára továbbállt a család népe bíztak újabb gazdag rétet	csendben szépen egészségben telik az év békességben szeretetben egyezésben álmodással nevetéssel
új cserjéket bogyókat tűzifát és takarókat friss vizet mit ló ivott meg tudva tudták nekik jó lesz	csordul a ló áldott vére áldozatra istenének kenik arcra öntik tűzbe megfüvezve bő kehelybe
megvetve az újabb várat sánc nem volt csak tüskés ágak belső erőt hogy megtartsa farkast arszlánt elriassza	pusztában a vígság hangja elszaladt míg part volt s katlan nem bántott az földit égit nem lakott ott sehol senki
	áldozásnak midőn vége teszik dolguk szép serényen égiekkel nem perelve hittel bölcsen szeretetben

fehérló ~ áldozati ló, a kiválasztott. Amikor fel tudtak nevelni önellátásra érett fehér lovat, akkor tavasszal szabadon engedték kóborolni. Ha nem született fehér csikó, vagy nem tudták fölnevelni, akkor helyben maradtak. Mikor elengedték a védtelen, természeti tájban „világító” fehér jószágot, akkor vigyázni kellett és kísérni, hogy magát biztonságban érezve szabadon járja be kedvére a tél beállta előtt a pusztát.

évről évre ~ olyan rendszerességgel (rendszeretelenséggel) ahogy az elrendezés megkívánta. Mindig törekedtek fehér ló nevelésére és mikor sikerült, akkor tudták, hogy útra kell kelni. Az is egy jel volt a továbbállásra, hogy ne éljék fel, ne pusztítsák le, ne mocskolják be visszafordíthatatlanul lakókörzetüket. Maradjon fű, cserje, fa, tiszta víz és mocskaik ártalommentesen visszaolvadhassanak a természetbe. Erre az időre nem csak környezetük kezdte megérezni élősködésüket, hanem a közelükben felhalmozódó mocsok is kezdett kedvezőtlen hatásokat gyakorolni. Váltani, változtatni kell. Elindulás előtt fölgyújtották az ágkerítést, így nyomukat egy-két év alatt benőtte a természet. A búcsú-tűzzel a család szent helyének ereje is tovaszállt, az új helyen, az új helyfoglaló, hálaadó tűz-áldozat újranítja a kapcsolati központot.

Temetkezésük hamvasztással történt, a hamvakat szélnek engedték. Tudatosak voltak a test, lélek által áthatott, alsóbbrendű, halandó helyzetéről. Annyi javuk volt, amire szükségük volt s azt magukkal is vitték új lakhelyükre. Nyomtalanul továbbálltak.

fölnevelték ~ megkülönböztetett gonddal etették, itatták, ló-társaitól elszigetelték, szinte nem is lónak nevelték. Áldozat volt ő megszületésétől.

karámrudak közé tették ~ az ilyen jószág nem kényszerült védekezésre, de nem is szokott a „szabadon”, béklyóval gondviselőik tartózkodási helye köré szoktatott más lovakhoz. Nem csak ő nem tudott elmenni, hozzá sem engedtek más lovat.

félte óvva dédelgették ~ védték ártó körülményektől, ragadozóktól. Nem ülték meg, emberhez is csak annyira szoktatták, hogy ne vaduljon el, de ne is ragaszkodjon. Sosem viselt kötőféket. Szabad rab volt egész életében.

év teltével elengedték ~ mikor felnőtt, egy éves elmúlt és elmúlt a tél, szabadon engedték.

mentek mentek ló nyomába ~ a ló-vigyázók útra keltek, látótávolságból mindig nyomon követték. Emberpróbáló, férfivé érlelő út volt.

nem hajtották nem volt vágta ~ az irányt, a menetet mindig fehérló döntötte el.

mentek mentek áron éren ~ követték minden akadályon át, ahol ő átment, ott a lovas követők, védelmezők is átjutottak. Lehetett árterület, kisebb-nagyobb vízfolyás, nem számított.

mezőn lápon ligetréten ~ tágas réteken, ingoványosokon, pusztai ligeterdőkön keresztül.

körbe körbe óvva védték ~ mindentől megvédték. Ez az út egyfajta beavatás volt a serdült fiúknak, szívósságból, önellátásból, egymáshoz alkalmazkodásból, együttműködésből, erőfeszítésekből, megpróbáltatásokból. Aki túlélte, férfi számba került.

farkas medvét elejtették ~ támadó, útba kerülő ragadozókat elkergették, ha kellett lenyilazták, vagy levágták. Ha az útról sok bőrt, szőrmét vittek, abból tudni lehetett, hogy gazdag a bejárt vidék. Gazdag, de veszélyes. Ha kevés volt a préda, biztonságosabb vidék várta a telepeseket, de kevésbé dús.

évteltével bízva láttak ~ mikor eljött az ősz, befogták fehérlovat. Kantárra vették, visszavezették. Visszaúton újra belátták a megjárt terület adottságait, az újratelepelési lehetőségeket. Víz, élelem embernek, jószágnak, védelem.

felüthetnek új tanyákat ~ felmérték a terület alkalmasságát.

új tanyaként öreg sátrat ~ az új lakóhelyre a régi sátrakat vitték. Szükség szerint kipótolták, javították, új rudakkal erősítették.

áldozatra lakomára ~ az új telep központja lett az áldozati hely, ahol a lóáldozat után a letelepedési ünnepet is megtartották. Ezen a helyen telepedett le a tátos, a kapcsolat; tudás és nemtudás között, szellem és test között, a látó, a közvetítő; Isten és ember között.

továbbállt a család népe ~ a visszatért ló-vigyázók, beszámoltak a vezérnek és a tátosnak (tátos – aki nyitott, kerek egész, aki befogad és hanggal is közvetíti a tudást) útjukról, a fehérló szabadon

töltött útközbeni viselkedéséről, amiből a vezér és a tátos következtetni tudott a terület sajátosságaira. Hol jobb, hol több a víz, a fű, hol időzött szívesebben fehérlő, hol volt veszély, mely vidéket kerülte, mind-mind adalék volt a jövőbeni megtelepedés mérlegeléséhez.

bíztak újabb gazdag rétet ~ a beszámolókból és a vezető(-k) bölcsességéből erőt merítettek, bizalommal fordultak az új irány felé. Hatalmi helyzetben a vezér volt, aki vezérelte népét, de mindig a tudós tátos tanácsai alapján. Nem mindig tartotta be a tátos tanácsát a vezér, de ennek mindig kedvezőtlen következménye lett. A vezér bölcsességével, erejével, leleményességével tűnt ki a család többi tagja közül. Eltávozása előtt a tátos jóváhagyásával kijelölte utódját. Nem hivalkodó, finom viseleti jegyek, de leginkább belső kisugárzása fejezte ki rangját.

új cserjéket bogyókat ~ az út során a fellelhető bogyókból, gyümölcsökből, magokból és aprójószágokból táplálkozva megtudhatták a ló-vigyázók, hol mit találni, mennyi várható, mi fogyasztható. Ha új, ismeretlen termést találtak, elvégezheték a több hónapos út alatt annak ismert próbáját. Alapos szemrevételezés (látás) – szaglás – tapintás – szétmorzsolás (hallás) – kéz bőrére való dörzsölés – védett, érzékenyebb bőrfelületen való dörzsölés – megnyalás – szájba vétel – megrágás, majd kiköpés (ízlelés) – kis mennyiség lenyelése – több falatnyi elfogyasztása. Minden lépés között napok teltek el és figyelték a következményeket, de ép így a termés, gyümölcs, levél eltarthatóságát, romlékonyságát, bomlástermékeinek szagát, állagát és a többit. Mire az út véget ért, megtapasztalták az ismeretlen táplálékforrás élvezeti értékét, hatását. Gombákat nem fogyasztottak, mert azok visszahúzó, lebontó, Nap-félő szervezetek. Nem csak hiányzik belőlük a Nap tüze, de a sötétség lakói.

tűzifát és takarókat ~ tűzrevalóul úton és letelepedés után is a szedett száraz ágak, gallyak, kidőlt fák szolgáltak, tűzrevalónak élő fát sosem vágta ki. A fa élet, a fa szent, a fa a türelem, a békesség, a felfelé-, földtől elemelkedés mintája, de aki szilárdan megkapaszkodik a földben. Legalább akkora a földhözköttő gyökérzete, mint égbetörő lombkoronája. Kapocs, kapcsolat ég és föld között. Beszívja, elraktározza a Nap-energiát. Tisztítja a levegőt. Ha szükség volt faalkalmatossághoz friss fára, azt annak rendeltetése céljára elkérték a fát átható léltől. A szükségből kivágott fa, töről kihajtott. Az úton „feltérképezték” az olyan növények lelőhelyeit, melyek alkalmasak voltak rostjukkal fonásra; mint a csalán, a vadmeggy és a többi, vagy leveleik, száruk, indájuk megfelelt alátétek, tetőfedők, napellenzők, sátorfalak, szárító, aszaló tálcák, tálak és edények készítésére.

friss vizet mit ló ivott meg ~ „lópróba”, a ló csak tiszta vizet iszik meg.

tudva tudták nekik jó lesz ~ amit a ló megiszik, az van olyan tiszta, hogy emberi fogyasztásra alkalmas.

megvetve az újabb várat ~ várakozásra alkalmas terület. Tátos a hely lelki hatását, míg a vezér bölcsessége, tapasztalata, rátermettsége biztonsági körülményeit mérlegelte.

sánc nem volt csak tüskés ágak ~ szükség híján nem készültek erődítések. Az összegyűjtött ágak, gallyak szélárnyékot, hótörést képeztek és kéznél lévő tűzrevalót is biztosítottak.

belső erőt hogy megtartsa ~ az ág-kerítés megadta a hely kedvező határoltóságát. Nem szaladt a határtalan pusztába a család ereje. A családot, a tűz melegét, a földhözköttöttséget, a gyermekáldást, az asszonyok jelentették. Miként a nevetést és a sírást is. Az ágkerítés között a szent hely volt és az asszonyok-, gyermekek-, öregek sátrai. A serdült fiúk, felnőtt férfiak a körön kívül éltek. Nappal nagy területen biztosították a gyűjtögetők testi épségét. Éjszaka őrizték, védték a jószágokat. A szabad ég alatt éltek, szél, eső és naptól védő cserények alatt. Télen húzódtak csak

be családjuk sátrába. A tátos sátra mindig a körön kívül állt, őt önnön tisztasága védelmezte. Ha a tátosnak baja esett, az súlyos mulasztásainak visszahatása volt. Ha komolyat vétkezett, elcsábult, akkor hamarosan megérkezett úton lévő utódja. Az elesett, megtévedt tátos vagy világgá ment, vagy a család örökös szolgája lett vezeklésül. Ettől kezdve nem szólhatott, senkivel együtt nem ehetett, közös összejövetelekben nem vehetett részt. Ezért inkább a pusztába menekült, ahol tisztaság híján hamar elhagyta testét.

farkast arszlánt elriassza ~ védelmet is adott a gally-sánc.

eljött a nap lakomára ~ a minden-napos élet szűkösen telt. Az általános fogyasztás csak az ideális „testet-lelket egybetartó” szükséglet fedezetének felelt meg. Gyakori volt a nélkülözés, ritka a bőség, de elfogadták az elrendezést, tudták okát, hatását. Egy-egy nagy esemény, mint; új letelepedés, új vezér beiktatása, ifjú tátos visszatérése tanuló-zarándok útjáról és a többi, volt a nagy lakoma ideje. A családnak mindig három tátosa volt. Egy tudós, bölcs tanító, egy tanuló-zarándok-úton lévő, a pusztát napkelet felől szegélyező nagy hegyen túl, az egykori Barata nemzetség vidékén, és egy jelölt. Mikor a tanuló visszatért, a szükséges ideig az öreg tátos segítője volt. Az öreg tátos élete utolsó időszakát elvonultságban élte le, s mikor kellett, elengedte az életet. A tátosok szellemi kapcsolatban álltak. Tudták mikor s meddig tart az idejük. Meddig szól a tanulóidő, meddig lehet úton, mikor jön az eltávozás.

torra dalra adomákra ~ a nevezetes alkalmak adtak színteret a közösségnek. A mindennapok szűk családokban folytak és egyénileg teltek, de egy településen belül, kevés beszéddel, sok elmerengéssel, dúdolással, mormolással, zummogással. Ki-ki a maga kedvtelése szerint. Közösen végzett munka során ritmust adó dallamokkal.

egybegyűltek új helyt egybe ~ köznapiokban mindenki végezte kötelességét. Ki gyűjtött, ki védelmezett, más épített, vagy segédkezett, megint mások tanultak, vagy tanítottak figyelemmel, türelemmel.

tátos állott be a körbe ~ a szellemi vezetőt három kör övezte; 1. önnön kisugárzása, aurája, 2. a nagy családok közössége, 3. a telepedés központját adó helyet szegélyező ág-gyűrű.

beállott és égre nézett ~ a tátos állva végezte az áldozatot, miközben a körülötte lévők mind ültek. Figyelmét -nem csak tekintetét- fölfelé fordította.

áldott tűzzel jót ígézett ~ a tűz a fába zárt Nap. Fölszabadulása fény, hő és pozitív kisugárzás. A földi élet forrása a Nap, a légkör által oly módon szűrve, hogy éltető, segítő, jó energiákat adjon.

helyfoglaló szép paripa ~ a vezérelt, megtért ló beteljesítette küldetését.

életével kegyet mutat ~ fölláldozása felszabadulás lónak, áldozat az égieknek, összekovácsoló erőt adó a közösségnek.

mutat áldozatot égnek ~ áldozat az égieknek, a felsőbb rendező, -mozgató, -irányító erőknél és személyeknek.

égnek térnek és reménynek ~ égieknek, a végtelennek és az örök vágynak, hogy aki kiérdemesült, az megtérhet ős otthonába.

újabb év is eljő csendben ~ időről-időre megismétlődnek az események. Békében, míg túl nem lépi a közösség, életteréhez igazodó létszámát. Míg nem ront belterjesség, és nem szaggat széthúzás.

senkivel sem verekedve ~ ritka és kevés volt a külső kapcsolat, az is óvatos távolságtartással. Tisztelve a mást, a más szokást, a más helyet, a más helyét. Nem volt hazugság, nem volt csalás, kívánása és elvétele más párjának, jószágának, „vagyonának” hisz csak a személyes szükséglet volt. Kevés volt a cicoma, kevés a haszontalan.

csendben szépen egészségben ~ a csend a béke. Béke kívül s béke belül. Csak az elrendezések harmóniája. A betegség, ha volt leginkább végzetes volt. A betegség a hiba jele, a belső rend felbomlása, orvoslása az ember belső ügye. A külső segítség csak iránymutatás és a pozitív gondolatminták megosztása. Ha nem rendeződött le a hiba belül, sok segítség nem volt kívül, jött az elrendezés, természetes gyógyulás, vagy a természetes halál.

telik az év békességben ~ az idő szépen folyik, mint a legpontosabb óra. Vissza sosem fordul, önmagától föl nem gyorsul. Hagyták a természet maga rendjét, menetét, figyelve az események jelzéseit és tanulva, okulva, semmit semmiből/senkiből ki nem zsarolva.

szeretetlenben egyezségben ~ a közösségi harmónia alapja az elvárás-nélküliség. Az együttélés kiegyezés. Elfogadás, harag nélküli megbékélés.

álmodással nevetéssel ~ az elme a csendben, a békében, a harmóniában; színesebb képeket nyújtott minden filmnél, képnél, kalandnál. Az elfogadás és a belső béke örökös derűt, mosolyt, örömteli egymásra-figyelést hozott.

csordul a ló áldott vére ~ a vér mindig szent volt. Vivője az életerőnek sejtről-sejtre, tisztítója minden szervnek. Fogyasztása csak áldozatkor történt. Minden más véres történés, a vér Föld-anyának ajánlásával zárult.

áldozatra istenének ~ felső s belső felügyelője mindennek és mindenkinek van.

kenik arcra öntik tűzbe ~ a testfestés jelkép, jele az életerőnek, képek a szemnek. A tűz a teremtő és fenntartó Nap földi megnyilvánulása.

megfűvezve bő kehelybe ~ a vérhez került minden jótékony fűből; a tisztító, az erőt adó, a lecsendesítő, a felvidítő, s minden, minden alázat és békesség energiából.

pusztában a vígság hangja ~ az együttes éneklés, a vér pezsdítette, gyógyfű vidította közösséget, bizakodással töltötte el az új, tiszta, megáldott lakhely.

elszaladt míg part volt s katlan ~ simogatta, megzengette új lakóinak hangja a határt.

nem bántott az földit égit ~ megnyerve az áldást, része lett a közösség az új környezetnek.

nem lakott ott sehol senki ~ a csekély népesség jól elfért a Földön.

áldozásnak midőn vége ~ a vigasságban is megtartották a mértéket,

teszik dolguk szép serényen ~ és folyt az élet szabott medrében.

égiekkel nem perelve ~ elfogadták az elrendezéseket, legyen jó - rossz, kedvező - embert próbáló.

hittel bölcsen szeretetben ~ vezérlő a hit, békesség a tudás, elvárás-nélküliség a béke.

Borzák Balarám Béla